Matei și steaua rătăcită

O poveste de Crăciun pentru Matei

În ajunul Crăciunului, Matei stătea cu nasul lipit de geam. Lângă el, cățelul Biscuit dădea din coadă.

Matei avea șase ani, o căciulă roșie tricotată de bunica Lia și un tren de lemn pe care nu-l lăsa niciodată din mână.

Dar în noaptea aceea, steaua din vârful bradului a sclipit o dată... și s-a stins.

„Fără stea, Moș Crăciun nu găsește casa noastră”, a șoptit Matei. Afară era întuneric. Iar Matei se temea de întuneric.

Biscuit a lătrat scurt și l-a tras de mânecă spre ușa din spate. Pe zăpadă, o dâră de sclipici auriu ducea spre grădină.

Matei și-a luat lanterna și trenul. Cu fiecare pas, întunericul părea puțin mai mic, pentru că Biscuit mergea alături.

La capătul dârei, sub mărul din grădină, o steluță mică plângea încet: se rătăcise de bradul ei.

„Și mie mi-e frică de întuneric uneori”, i-a spus Matei. „Dar dacă mergem împreună, e mai ușor.” Și a așezat steluța în vagonul trenului.

Au tras trenul înapoi prin zăpadă, toți trei, până acasă.

Când steluța a urcat în vârful bradului, toată casa s-a umplut de lumină aurie. Iar departe, pe cer, a sunat un clopoțel.

A doua zi dimineață, sub brad era un cadou cu fundă roșie și un bilet: „Pentru Matei, care a adus lumina acasă.”

Sfârșit

Povestea aceasta a fost scrisă pentru Matei, cu lucrurile pe care le iubește: cățelul Biscuit, trenul de lemn și căciula roșie de la bunica Lia.